

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/11/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718203666
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8718203666.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a z členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovalovej v spore žalobcu: L. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom, L. XXXX/XXX, XXX XX G. V., právne zastúpená: JUDr. Milan Sivý, advokát, so sídlom Nám. sv. Egídia 3006/116, 058 01 Poprad, proti žalovanému: G. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. M. J. X/X, XXX XX I. Q. Y., právne zastúpený: JUDr. Karol Pudlák, advokát, so sídlom Štefánikova 98/70, 058 01 Poprad, o zaplatenie 13.000,- eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Poprad, č.k. 11C/33/2018-94 zo dňa 14. novembra 2019, takto jednohlasne

rozhodol:

Mení uznesenie vo výroku o trovách konania tak, že žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Žalovaný má nárok voči žalobkyni na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením rozhodol tak, že:

„I. Súd konanie z a s t a v u j e .

II. Náhradu trov konania súd stranám n e p r i z n á v a.“

2. Rozhodnutie o trovách konania právne posúdil ustanovením § 256 a ust. § 257 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“).

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa žalobou doručenu súdu dňa 13.7.2018 žiadala, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny 13.000,- eur s prísl. Právny zástupca žalobcu podaním zo dňa 13.11.2019 zobral žalobu späť, a to z dôvodu, že v konaní vedenom na Okresnom súde Poprad sp. zn. 11C/13/2018 H. žiadala od L. G. a jej manžela úhradu dlžných súm, ktoré neuznávali a neodsúhlasili až do dňa 30.10.2019, kedy bolo v uvedenom spore 11C/13/2018 doručené vyjadrenie žalobkyne, v ktorom uznáva opodstatnenosť vykonaných platieb cez osobu G. S. vo výške 13.000,- eur a uznáva, že tieto platby boli vykonané z účtu L. G. v prospech G. S.. Z uvedených dôvodov berie žalobu späť a žiada, aby súd konanie zastavil a zároveň, aby súd nepriznal ani jednej zo strán náhradu trov konania podľa ust. § 257 C.s.p. nakoľko klamlivé svedecké výpovede iných subjektov spôsobili a vyvolali nutnosť podania žaloby na začatie konania bez zavinenia oboch procesných strán v tomto spore. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 14.11.2019 súhlasil so späťvzatím žaloby a uplatnil si náhradu trov konania.

4. Súd mal za to, že k uvedeným dôvodom došlo vo vzťahu k druhu konania, ktoré je vedené na Okresnom súde Poprad, a to konanie sp. zn.11C/13/2018, kde vo veci žalobkyne H. P. proti žalovanej L. G. a spol. prebiehalo konanie o zaplatenie dlžných súm a vzhľadom na účasť p. H. P. na pojednávaní

a vzhľadom k tomu, že žalobkyňa uviedla skutočnosti, že boli jej známe skutočnosti, že žalovaní plnili na základe žiadosti syna B. P. a zároveň aj svedok B. P. aj žalovaná uznali pohľadávku voči G. S., ktorý v konaní 11C/33/2018 vystupuje ako žalovaný, ktorý aj sám uviedol a potvrdil, že žiadne finančné prostriedky neprevzal a tieto finančné prostriedky boli odovzdané pánovi P.ovi, boli zaslané na účet p. S., ale boli odovzdané p. P.ovi, ktoré aj odovzdal p. P.ovi. Súd mal za to, že práve v tomto konaní súd prihliada zvlášť na podmienky konania, nakoľko ak by p. P. nežiadala o vrátenie sumy 13.000,- eur od p. G., tak tento nemal dôvod podať žalobu voči žalovanému G. S., avšak z opatrnosti nakoľko by došlo k premlčaniu žaloby žalobkyňa bola nútená takto konať, preto má súd za to, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania.

5. Proti výroku o trovách konania podal žalovaný včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý výrok tak, že žalovaný má právo na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. Uviedol, že sa nestotožňuje s názorom súdu, že v rámci konania nastali dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali aby súd rozhodol v zmysle ust. § 257 C.s.p. tak, že nepriznal náhradu trov konania. Podľa názoru odvolateľa, ak žalobkyňa uplatňovala voči žalovanému sumu, ktorá mala byť predmetom aj iného konania, tak zo strany žalobkyne stačilo podať kompenzačnú námietku. Žalovaný žiadnym spôsobom nezapríčinil zastavenie konania. Taktiež poukázal na to, že spor, na ktorý poukazuje súd bol o zaplatenie sumy vo výške 11.980,- eur a teda je zrejmé, že nárok, neobsahoval sumu, ktorá bola predmetom tejto žaloby, navyše žalovanému v tomto konaní trovy vznikli. V celom rozsahu poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.júla 2018, sp.zn. I. ÚS 153/2018 kde je okrem iného uvedené: „Nie je možné, aby súd dospel k vnútornému presvedčeniu, že je potrebné aplikovať ustanovenie § 257 a strane, ktorá by inak trovy získala to neoznami a táto sa to dozvie až z rozhodnutia.“ Taktiež poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 Cdo 102/2017, z ktorého vyplýva, že použitie ust. § 257 C.s.p. neodôvodňuje ani fakt, že strana nie je solventná, alebo, že zároková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda, inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok.

6. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Uviedla, že nesúhlasí s odvolacími dôvodmi žalovaného, má za to, že súd prvej inštancie správne rozhodol a komplexne ustálil zistený skutkový stav. Návrh na vydanie platobného rozkazu bola nútená žalobkyňa podať z dôvodu, že v čase podania predmetného návrhu, t.j. dňa 10.7.2018, H. P. a B. P. opodstatnenie platieb, ich realizáciu v prospech svojich osôb popierali a namietali vykonané platby ako neopodstatnené, čím vytvorili dojem, že žalobkyňa vyplatila platby na adresu žalovaného neopodstatnene, čím došlo k jeho bezdôvodnému obohateniu. Pre plynutie lehôt a hrozbu premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia bola nútená žalobkyňa podať žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaným, v prospech ktorého bola vykonaná platba a v prospech rodiny P.ových. Dňa 30.10.2019 došlo k odpadnutiu predmetu sporu vo vzťahu k žalovanému, ktorý mimochodom tvrdenia žalobkyne po celý čas potvrdzoval. Až na základe uznávacieho prejavu H. P. v konaní pred Okresným súdom Poprad sp. zn. 11C/13/2018 k platbám vo výške 13.000,- eur, žalobkyňa požiadala súd o zastavenie konania a nepriznanie trov konania stranám podľa ust. § 257 C.s.p.. Navrhla, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 C.s.p.), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

8. Podľa § 256 ods. 1 C.s.p., ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa odseku 2, ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane.

9. „Vo všeobecnosti platí, že náhradu nákladov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. Pri zastavení konania je potom pre vyriešenie otázky náhrady nákladov konania kľúčové zistenie, či, a

pokiaľ áno, ktorý z účastníkov z procesného hľadiska zastavenie konania zaviniť. Kritérium procesného zavinenia potom treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala, a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené. Ak nie je preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý sa celkom či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, potom nie je dosť dobre možné nachádzať súvislosť, a teda ani procesné zavinenie medzi jeho správaním vo vzťahu k žalobnej požiadavke (petitu). Inými slovami, použitý termín „zavinenie“ nemožno interpretovať - čo zodpovedá aj ustálenej judikatúre - v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie účastníka konania (teda aj jeho prejav vôle spočívajúci v späťvzatí návrhu.“ (Ústavný súd SR, I. ÚS 196/09)

10. Podľa § 257 C.s.p. výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Použitie ustanovenia § 257 C.s.p. znamená odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok konania a od zásady zodpovednosti za zavinenie, pretože má dopad na toho, kto by mal inak právo na náhradu trov konania. Aplikácia ustanovenia prichádza do úvahy, keď sú v konaní naplnené zákonné predpoklady na priznanie práva na náhradu trov konania, avšak z osobitných dôvodov súd náhradu trov neprizná.

11. Ustanovenie § 257 C.s.p. neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami. Použitie ustanovenia § 257 C.s.p. neodôvodňuje ani fakt, že strana nie je solventná alebo, že majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Toto ustanovenie slúži na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda inými slovami na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok.

12. Toto ustanovenie nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahraďiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. (Pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. januára 2010, sp. zn. 2 M Cdo 17/2009)

13. „S dôvodmi hodnými osobitného zreteľa v zmysle ustanovenia § 150 OSP (teraz § 257 CSP - pozn. autora) však nemožno zamieňať skutočnosť, že odporca svojím správaním nedal príčinu na podanie návrhu na začatie konania. Na takýto prípad pamätá ustanovenie § 143 OSP, podľa ktorého odporca, ktorý nemal vo veci úspech, má právo na náhradu trov konania proti navrhovateľovi, ak svojím správaním nedal príčinu na podanie návrhu na začatie konania. Toto ustanovenie súdy opomínajú.“ (R 23/1989)

14. Vo vzťahu k aplikácii ust. § 257 C.s.p. sa právna veda zjednotila v názore „V súdnej praxi sa stretávame s rozhodnutiami, ktoré v určitom smere navigujú súdy na skúmanie dôvodov hodných osobitného zreteľa vo vzťahu k určitému druhu konania alebo k určitej procesnej situácii. Poslanie týchto rozhodnutí treba chápať tak, že upozorňujú na to, práve v určitom konaní alebo za určitej procesnej situácie môžu nastať dôvody hodné osobitného zreteľa, a preto pri úsudkovom procese sudcu nesmie v takom konaní alebo v takej procesnej situácii chýbať skúmanie aj týchto dôvodov.“ (Mazák J., Šoltýs L. Trovy konania v civilnom procese. Bratislava: Slovenská advokátska komora, Mimoriadne vydanie Bulletinu slovenskej advokácie, 1997, s. 96)

15. Ako príklad druhov konania vzťahujúcich sa k hore uvedenému je uvádzané konanie o vylučovacej žalobe, konanie o prívolenie k výpovedi z nájmu bytu či konanie o určenie otcovstva, ak v tomto konaní maloletý žalobca nemal úspech. Nemožno za takýto druh konania považovať konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia.

16. V tejto súvislosti je poukázanie na iné konanie z hľadiska druhu konania nenáležitú. Nemožno sa preto stotožniť s odôvodnením súdu I. inštancie, ktorý dôvod hodný osobitného zreteľa posudzoval vo vzťahu k inému konaniu (konanie na Okresnom súde Poprad sp.zn. 11C/13/2018).

17. Za tohto stavu sa možno stotožniť s námietkou žalovaného, že žiadnym spôsobom nezapríčinil zastavenie konania. Pri absencii iných tvrdení vo vzťahu k aplikácii ust. § 257 C.s.p. má odvolací súd za to, že na danú vec nie je dôvodné uvedené zákonné ustanovenie aplikovať.

18. Z uvedených dôvodov má odvolací súd za to, že v tejto veci nie je dôvodné zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Preto bolo potrebné uznesenie v napadnutom výroku zmeniť a priznať náhradu trov konania žalovanému v rozsahu 100 %.

19. Vzhľadom na hore uvedené odvolací súd v súlade s ust. § 388 C.s.p. zmenil uznesenie v napadnutom výroku o trovách konania tak, že žalovanému voči žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 odsek 1 a 2 v spojení s § 262 odsek 1 a § 255 odsek 1 C.s.p. V konaní bol žalovaný úspešný, preto mu odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania priznal v rozsahu 100 %.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 C.s.p. v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).